



מ"ת (תל אביב) 8913-10-16 - מדינת ישראל נ' אהרון חרזי

מ"ת (תל-אביב-יפו) 8913-10-16 - מדינת ישראל נ' אהרון חרזי-שלום תל-אביב-יפו

מ"ת (תל-אביב-יפו) 8913-10-16

מדינת ישראל

ע"ב"כ עו"ד לביא

נגד

אהרון חרזי

ע"י ב"כ עו"ד מינאווי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בתל-אביב-יפו

[06.11.2016]

כבוד השופטת ענת יהב-שופטת

החלטה

כנגד המשיב הוגשה בקשה למעצר עד תם ההליכים, על פי סעיף 21 א' לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-

מעצרים) התשנ"ו 1966 (הותרת המשיב במעצר בית מלא), ובקשה לפסילה עד לתום ההליכים לפי סעיף 47

לפקודת התעבורה (בפ"ת 8911-10-16), וזאת במקביל להגשת כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בפסילה, נהיגה בשכרות ונהיגה כשאין בידו רישיון נהיגה תקף למעלה מ-6 חודשים ובלא שיש בידו פוליסת ביטוח בת תוקף.

ע"פ עובדות כתב האישום נתפס המשיב נוהג ביום 28.10.16 בשעה 03:00 לערך, בתל אביב ברח' מרמורק, כשהוא שיכור ונתון תחת השפעת משקאות משכרים. הנאשם נכשל בבדיקת המאפיינים שבוצעה לו ובהמשך סרב לביצוע בדיקת הנשיפה (בהתנהגות).

כל זאת עשה המשיב, כאשר ביום 7.10.16 נתפס נוהג בשכרות - אף בתאריך זה סרב לבצע בדיקת נשיפה, ונפסל מינהלית מלנהוג למשך 30 יום ע"י הקצין וזאת בהעדרו של המשיב אשר לא התייצב לשימוע. דיון והכרעה:

בבוא בית המשפט להחליט בבקשה מעין זאת עליו לבחון האם קיימות ראיות לכאורה בתיק ורק לאחר שתשובה זו הינה חיובית, יש לבחון האם קיימת מסוכנות לציבור המשתמשים בדרך מנהג זה, ואם לא ניתן לאיין מסוכנות זו בתנאים שיש בהם פגיעה קלה כל שניתן בזכויותיו של המשיב.

ראיות לכאורה:

הצדדים חלוקים באשר לקיומן של ראיות לכאורה.



הסנגור טוען להעדרן או לפחות לכרסום ממשי בהן, הן לעניין הסרוב והן לעניין הנהיגה בפסילה.
סירוב

הסנגור טוען, כי מן הראיות בתיק, לא ניתן להבין שהמשיב סרב לביצוע בדיקת הנשיפה במכשיר ה"ינשוף", ההפך הוא הנכון, שכן אין כל ראיה בתיק ממנה עולה שבמקום היה מכשיר שכזה, אין כל ציון עובדה שכזו לא באופן פוזיטיבי ולא על דרך הרמיזה, כגון פלטי כיול של המכשיר.

עוד מפנה הסנגור לדברים אותם אומר המשיב בחקירתו, הן בטופס "תחקור החשוד" שם אומר: "לא סרבתי להיבדק שיתפתי פעולה לא עבד המשאף.." (סעיף 6 לתחקור), ובהמשך אמר: "אני מאוד רציתי בעניין של שעה כמעט להיבדק ולא עבד לכם המשאף ובסוף כשרצו לקחת אותי למשאף אחר מצאו תירוץ להגיד שסרבתי" (בסעיף 9 לתחקור).

נהיגה בפסילה:

הסנגור טוען כי מכיוון שהמשיב נפסל בהעדרו ולא הודע לו על פסילה לו, הרי שהמשטרה לא יצאה ידי חובת הודעתו של המשיב ולא נתמלא התנאי של היסוד הנפשי המצריך ידיעה כי המשיב הפסול. משכך ובהעדר הוכחות מודעות, הנהיגה לא הייתה בזמן פסילה. ב"כ המבקשת טוען לראיות מוצקות וממשיות.

סירוב:

מפנה למזכרים ודוחות בתיק מהם עולה בברור כי המשיב מתחמק כבר בבדיקת הנשיפון, מאריך את הבדיקה, מקשה על השוטרים, מבקש לשתות ואף לועס מסטיק והכל על מנת להכשיל את הבדיקה העתידית. בכל כך ולאור התנהגותו אשר בפועל היוותה את הסרוב היה כדי למנוע מן השוטרים להביאו לבדיקת נשיפה במכשיר הינשוף כפי שהתעתדו לעשות ועל כן אין כל זכר של פלטי כיול וכיוצא באלה מסמכים.
נהיגה בפסילה:

מפנה למזכר "אישור בדבר נטילת רישיון נהיגה" מיום 7.10.16, באירוע הרשון בו נתפס המשיב נוהג בשכרות, כאשר אף במעמד זה סרב לבצע בדיקת ינשוף באמתלות שונות, לא הציג רישיון נהיגה, אולם הודע לו בסעיף 2' למסמך, כי עליו להתייצב לשימוע שאם לא כן, השימוע יערך בהעדר ואם ייפסל, יראו אותו כאילו הודע לו על דבר הפסילה. תיק החקירה הועבר לעיוני ולאחר בחינת חומר הראיות בתיק, נראה כי די בהם לבסס בשלב הזה את הפוטנציאל הדרוש לראיות לכאורה לצורך הרשעתו בדין, וזאת לפי הילכת זאדה.



לעניין ידיעתו של המשיב בדבר היותו פסול מלנהוג, אין לי אלא להפנות לחזקה המצויה בסעיף 47(ו) לפקודת התעבורה, שם נאמר במפורש:

"לא הופיע הנהג בפני קצין המשטרה במועד שזומן אליו כאמור בסעיף קטן (ג), רשאי קצין המשטרה לפסול אותו מהחזיק ברשיון הנהיגה לפי סעיף קטן (ה) גם בהעדרו, ומאותו מועד יראו את הנהג כמי שהודע לו שנפסל מהחזיק ברשיון נהיגה ויחולו עליו הוראות סעיף 67."

ולענייננו, המשיב אשר ביצע עבירה זהה שלושה שבועות קודם לכן, קיבל לידיו את הזימון להופיע לשימוע בדבר נטילת רישיונו ופסילתו ל-9.10.16, ואף על פי שסרב לחתום, הרי שבמסמך זה הודע לו בסעיף אליו היפנה ב"כ המבקשת, בדבר אותה החזקה הקבועה בחוק.

ועדיין, המשיב ההין עוז בנפשו, כאשר לא התייצב לשימוע אשר נקבע ונתפס נוהג בשכרות לאחר זמן קצר כל כך, ומבלי שברר מה עלה בסופו של אותו שימוע אליו לא התייצב, ועל כן בשלב הזה בוודאי שהחזקה בדבר ידיעתו את הפסילה קיימת גם קיימת.

לעניין השכרות- צודק ב"כ המשיב כי יש חולשה מסוימת בדבר האם הערותיו ונסיונותיו של המשיב לנשוף נוגעות גם למכשיר הנישוף, אף כי כל התנהגותו של המשיב מרגע עצירתו מצביעה רובה ככולה על נסיונות להכשיל את התנהלות השוטרים מולו ואת הבדיקות, הן הנסיונות הכושלים לנשוף בנשיפון, את העובדה ששני חבריו אשר נסעו עימו הפריעו לפעולת המשטרה והעובדה שהמשיב ניסה להתרחק מן המקום ומן השוטר על מנת לשתות מים ואף בסופו של דבר הצליח להכניס לפיו מסטיק וזאת בניגוד גמור לאיסורים שהובהרו לו על ידי השוטר בן אלהר. עדיין, לטעמי, לאחר שהמשיב בחקירתו במשטרה חזר על טענתו שהמתין כ-40 דקות לינישוף "ולא עבד לו הנשיפון, ביקשתי ממנו שאולי יביא ניידת עם נשיפון אחר או שיעשה לי בדיקת דם...והם פשוט אמרו לי שאני סרבתי להיבדק" (בעמ' 2 לחקירתו במשטרה בשורות 9-16), היה צריך השוטר להבהיר את הדברים הללו או באמצעות שאלות בחקירה, או במזכר לעניין זה- דבר אשר לא נעשה.

בכל זאת, איני יכולה להתעלם מהתנהגותו המתוארת במזכר, שיש בה משום חוצפה ותעוזה ואשר דומה להפליא להתנהגותו אשר נהג שלושה שבועות קודם לכן, כאשר נתפס נוהג בשכרות, ואשר גם שם סירב לביצוע בדיקת הנשיפה שהוצעה לו, כשניסה לעזוב את המקום, עד שהוצרכו לאזוק אותו, גם שם לא הצליח לנשוף 3 פעמים אף על פי שהוסבר לו מהו משמעות הסירוב, גם בהתנהגות.

ובכל מקרה, בית המשפט יכול להרשיע נהג בשכרות גם שלא באמצעות ממצאים פורנזיים ועל כן, העובדה שהמשיב הודה ששתה בירה כשעתיים קודם שנתפס ותוצאות בדיקת המאפיינים אשר אינן תקינות, שכן בהליכה על הקו לא הצמיד עקב לאגודל 3 פעמים, ובמבחן הבאת האצבע לאף- החטיא, ואף התרשמות השוטר כי המשיב היה תחת השפעת אלכוהול קלה.



המשיב אינו יכול להיבנות מכך, שכן לעניין הנהיגה בפסילה קיימות ראיות טובות. לפיכך, הנני קובעת כי קיימת עילת מעצר בעניינו של המשיב. מסוכנות:

כפי שקבעתי לעיל, די היה בעבירת הנהיגה בפסילה כדי שזו תבסס עילת מעצר בעניינו של המשיב, לא כל שכן, כאשר המשיב נתפס נוהג לאחר ששתה בסמוך מאוד לפסילתו, כשאין בידו רישיון נהיגה, וכשהוא מסיע שני נוסעים וזאת אף על פי שהוציא רישיון נהיגה זה לא מכבר - בשנת 2016, וכאשר היה עליו להיות מלווה על פי החוק, במלווה בכל שעות היום, ואף על פי שלא הואשם בעבירה זו, יש בכל אלו על מנת ללמד על חומרת נסיבות ביצוע העבירה, עזות המצח של המשיב והזלזול הבוטה שבו נהג בעת הזו, התנהגות שיש בה לסכן באופן ממשי את עצמו, חבריו ואת שאר משתמשי הדרך.

לאור המפורט לעיל, הנני קובע כי נשקפת מסוכנות לציבור המשתמשים בדרך, מהמשך נהיגתו של המשיב. עם זאת, סעיף 21 (ב)(1) לחוק המעצרים, מחייב את ביהמ"ש לבחון האם ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופה, שפגיעתה בחירות המשיב הנה פחותה. המשיב נתון במעצר בית מלא מיום 28.10.16, שבו שוחרר ע"י הקצין בתחנה. למשיב אין עבר פלילי כלל, ועל פי דבריו וב"כ מדובר בלוחם ב"כפיר", עניין אשר לא הוכח לי באמצעות מסמכים, כמו כן לא הוצגה לי חלופה שיש בה כדי להקל את תנאי מעצר הבית אשר הוטלו על המשיב, בהעדר אלו, נראה לי, כי על המשיב להוכיח כי הוא ראוי לאמון אותו מבקש. בהתנהלות המשיב עד כה, יש ספק בדבר אותו אמון שעל בית המשפט ליתן בו.

לנוכח האמור לעיל ובטרם תינתן החלטה סופית בבקשה, יש מקום, בנסיבות העניין, להורות על הגשת תסקיר מעצר על פי הקבוע בסעיף 21א' לחוק.

שירות המבחן מתבקש לבדוק נסיבותיו האישיות של המשיב, משמעות מעצרו, שירות המבחן אף ייתן הערכה בדבר הטלת תנאים מיוחדים לשחרורו של המשיב בערובה והפיקוח עליהם, לרבות אפשרות לאפשר למשיב להמשיך את שירותו הצבאי.

הטלפון של המשיב - *****, וטל' של ב"כ המשיב עו"ד מינאווי - *****, ופקס' *****-****.

מזכירות ביהמ"ש תשגר עותק ההחלטה לשירות המבחן בפקס ככל הניתן, עוד היום. לפיכך ומכל האמור הנני מורה על הותרת המשיב בתנאי מעצר בית מלא.

כמו כן, אני מורה על פסילתו של המשיב כמבוקש מנהיגה וזאת עד לסיום ההליכים המשפטיים כנגדו. נקבע לדיון לקבלת תסקיר מעצר בעניינו של המשיב 30.11.16 ליום בשעה 9:00 ניתנה היום, ה' חשון תשע"ז 06.11.2016, בהעדר הצדדים.